

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 514,1-v., 518, 262, 523

Čtení: Mt 16, 21 – 28

Text: Mt 26, 6 – 13 *Když byl Ježíš v Betanii v domě Šimona Malomocného, přišla za ním žena, která měla alabastrovou nádobku drahocenného oleje, a vylila ji na jeho hlavu, jak seděl u stolu. Když to viděli učedníci, hněvali se: "Nač taková ztráta? Mohlo se to prodat za mnoho peněz a ty dát chudým!" Ježíš to upozoroval a řekl jim: "Proč trápíte tu ženu? Vykonal dobrý skutek. Vždyť chudé máte stále kolem sebe, mne však nemáte stále. Když vylila ten olej na mé tělo, učinila to k mému pohřbu. Amen, pravím vám, všude, po celém světě, kde bude kázáno toto evangelium, bude se mluvit na její památku o tom, co ona učinila."*

Schyluje se k velikonočním svátkům. Ježíš v Matoušově podání už počtvrté předpovídá učedníkům svoji smrt. Ale oni si to stále nechtějí připustit. „To se nestane“, říká Petr, načež ho Ježíš vzápětí nazve satanem. Vyhnout se utrpení za každou cenu, to není Ježíšova cesta. To je tak akorát cesta nás, zbabělých a pohodlných lidí, kteří si chtějí zachránit život, ale ve skutečnosti ho ztratí. I my se domníváme, že žádný kříž nebude potřeba, není třeba nasazovat život, válka se nás netýká, stačí chtít mír a všechno válečné běsnění se nám vyhne. Proč pokládat život za druhé. Vždyť každý je svého štěstí strůjcem. Kdyby takto uvažoval Ježíš, nikdy by za nás svůj život nepoložil. Jenže on směřoval do Jeruzaléma právě s tímto vědomím, že bude vydán, aby byl ukřižován. Za nás.

Na té cestě se zastavil v Betanii, tentokrát ne u Marie a Marty, nýbrž v domě nějakého Šimona Malomocného. O něm nevíme nic a on tam ani jako postava nevystupuje. Možná, že se stavili u Šimona malomocného stejně, jako by se stavili v Praze u Pinkasů. V každém případě sedí Ježíš s učedníky u stolu a kolem prochází nějaká ženská. O ní také nevíme nic a Matouš nezná ani její jméno. Všechno se tu soustředí na tu malou alabastrovou nádobku s obsahem drahocenného oleje, kterým ta žena potřela Ježíšovi hlavu. A pak také na komentáře, kterými tento čin hodnotí ti, kdo jsou kolem.

Číst komentáře učedníků, to je jako číst komentáře pod nějakým článkem na internetu, kde jsou všichni chytří jak rádio. A jsou to zpravidla komentáře hodně našťavané. „Nač taková ztráta!“ říká jeden. „Mohlo se to raději prodat“ říká druhý, jako by ta alabastrová nádobka patřila jemu. „Mělo se to dát na chudé“ mudruje další. „Té ženě víc záleží na Ježíšovi než na obyčejných lidech a je jí úplně jedno, že tím okrádá naše důchodce!“ A takových nenávistných komentářů a hejtů bychom mohli číst tisíce, stačí si zajít na sociální síť.

Ježíš tu celkovou našťavanost učedníků pozoroval a řekl jim: „Proč trápíte tu ženu?“ Každý z vás můžete kdykoliv darovat něco na chudé a nikdo vám v tom nebude bránit. Ale proč shazujete něčí dobrý úmysl? Ta žena jako jediná vzala vážně, že jde na smrt. A pomazala mě k mému pohřbu. Zatímco vy moji cestu oběti odmítáte, zlehčujete a jde vám vlastně jen ty prachy.

My samozřejmě nevíme, zda ta žena skutečně věděla, že Ježíšova cesta směřuje k sebeobětování. V textu o tom nic není. V každém případě tuto myšlenku dotahuje sám Ježíš, když její čin interpretuje jako pomazání k pohřbu.

Ale samotní učedníci dosud vůbec nepochopili, že Ježíš jde na smrt. Pomazání olejem vnímají jako zbytečné vyhazování peněz. Jakoby i samu Ježíšovu smrt pokládali za zbytečnou. Když Petr zrazoval Ježíše od cesty oběti, byl nazván satanem právě proto, že tím zpochybňoval smysl Ježíšovy cesty. „Čeho tím, Ježíši, dosáhneš, když se necháš zabít? Stejně se nic nezmění. Tvůj kříž je zcela zbytečná, ale opravdu zbytečná demonstrace Boží lásky. Ničeho tím nedosáhneš. Budeš světu jenom pro smích. A i na tom kříži, když budeš umírat, vyslechněš si spoustu kritických komentářů a posměšků. Třeba „at' sestoupíš z kříže, jsi-li Mesiáš“, nebo že čekáš „na Eliáše, jestli tě zachrání“. Budou tě urážet, nasadí ti trnovou korunu a budou si z tebe dělat legraci.“ To chceš? Je v tom nějaký smysl? Nechceš si ušetřit takové zbytečné trápení? Myslíš, že lidi pochopí, proč to děláš? Obětovat se za ně, má to cenu? Ideály a hodnoty Božího království to mají v tomto světě spočítané, na ně už stejně nikdo nevěří, takže je to marná snaha chtít nějak vzkřísit v lidech smysl pro pravdu a lásku.“

Všechny tyto pochybnosti, to je ten satan v Petrovi. A možná i v nás. Naopak ta neznámá žena Ježíšovu cestu lásky a oběti cení velmi vysoko. Vylitím drahocenného oleje vyjádřila, že to, co dělá Ježíš, se nedá penězi vůbec měřit. Bylo jí jedno, kolik peněz by za ten olej utržila, ona si cení Ježíše a jeho skutků. Možná ji oslovilo to Ježíšovo „ne samým chlebem živ je člověk.“ Možná prožila něco podobného jako kdysi hrabě Zinzendorf, ochránce Jednoty bratrské, kterého zasáhla slova pod obrazem ukřižovaného Krista: „Toto jsem učinil já pro tebe, co učiníš ty pro mě?“

Bratři a sestry, jak si ceníme Kristovy oběti my? Nebo ještě jinak: Jak si obecně ceníme něčí oběti za nás? Vždyť i dnes jsou lidé, kteří pokládají svůj život za druhé. Máme jejich smrt za zbytečnou? Rozbili bychom pro ně nějakou svoji alabastrovou nádobku? Anebo bychom se přidali k těm, kteří takový čin pouze kritizují, znevažují či dokonce takovou obětí opovrhují? A co bychom vyslovili my pod Kristovým křížem na Golgotě?

Ten dnešní příběh nám klade mnohé otázky. Vidíme tam ženu, která vyjádřila Ježíšovi úctu, obdiv a opravdovou morální podporu na jeho cestě kříže. Pak tam jsou učedníci, kteří pro to nemají žádné pochopení. Jejich kritika ovšem není nic jiného, než manipulativní demagogie: „Mohlo se to dát chudým.“ Ano, když už nic, tak „děti v Africe“, to je spolehlivý argument, který funguje vždycky jako takový žolík.

Ale pak je tu ještě Ježíšova otázka: „Proč trápíte tu ženu? Vykonala na mě dobrý skutek.“ I u nás se občas říká, že „dobré skutky bývají po zásluze potrestány.“ A není výjimkou, že i my dokážeme trápit a zraňovat bližního takřkajíc „v zájmu civilizace“. Většinou si vzájemně ubližujeme právě tehdy, když se zaštit'ujeme nějakým vyšším cílem. Nebo tím, že se děláme chytřejšími, než jsme. Když dovedeme všechno jen zkritizovat, pohanět, a odsoudit. Tehdy nejvíc ubližujeme a trápíme druhé.

U Ježíše ta žena našla zastání. On měl pro její skutek pochopení. Ne proto, že by mu její mimořádný čin zalichotil jako nějaký kompliment. Ale proto, že ona jediná pochopila, že láska se neobejde bez oběti. Pochopila, že Ježíš tu obětuje vlastní život. A tak ani jí nebylo líto obětovat tu nejcennější věc, co doma měla, aby tím vyjádřila svůj obdiv, vděčnost a lásku k Ježíši. A proto si o této ženě a o tom, co učinila čteme a vyprávíme až do dnešní dnů.

Modlitba: *Pane Ježíši, odpusť, že máme tak málo pochopení pro upřímné skutky lásky. Nauč nás druhé povzbuzovat a oceňovat. A kéž se sami nebojíme jít cestou velkorysé lásky a oběti. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, byl jsi ukřižován lidskou nenávisť, protože lidé nesnesli tvou lásku. I dnes tě křížujeme svou krutou lhostejností k našim bližním, svojí pohodlností zastat se utiskovaných, svou zbabělostí zasáhnout proti zlu. Vždyť naše bojování není proti lidem, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy. Pane Ježíši, ty jsi položil svůj život, ale my bychom tě v tom neradi následovali, i když se dušujeme, že tě chceme následovat, kamkoliv půjdeš. Pane Ježíši, máme málo statečnosti obětovat se pro druhé, a tak se za ně alespoň přimlouváme, aby jim tvá smrt pomohla nalézt smysl života. Prosíme tě za ty, kteří si připadají bezcenní, marní, neužiteční. Dej jim pochopit, že jsi i za ně dal svůj život. Modlíme se za nemocné, aby prožívali tvou blízkost, protože ty jsi znáš naše bolesti a nemoci, trpěl jsi na kříži a nemohl ses pohnout. Modlíme se za ty, kteří se denně strachují o svůj život, abys jim ukázal, že v tobě lze život znovu nalézt. Modlíme se za ty, kdo rozpoutávají války, aby své schopnosti využili raději pro mírové úsilí a pokoj mezi národy. Modlíme se za to, aby svět byl opět bezpečným místem pro život a pro další generace. Modlíme se za děti, aby vyrůstaly do světa, kde vládne skutečná láska, porozumění, snášenlivost a tolerance. Kéž se i my snášíme ve svých nedokonalostech jako tvorové chybující a omylní. Kéž si odpouštíme navzájem a vysvobujeme tak jeden druhého ze soužení a z žaláře smutku a trápení. Prosíme za nastávající velikonoční svátky, abychom si při nich s velkou vděčností připomněli cenu, kterou jsi za nás zaplatil, abys nám otevřel vstup do toho Božího světa, kde je radost a odpočinek. Díky tobě, Ježíši Kriste, smíme svobodně předstoupit před Boha, našeho Otce, takto se společně k němu modlit: Otče náš...*